

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	Fn. I.0550/1/10
Data	27.08.2010
Organ wydający	Prezydent Miasta Suwałk
Temat	podatek od nieruchomości
Słowa kluczowe	Drogi wewnętrzne, drogi publiczne

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Suwałk działając na podstawie przepisów art. 14j § 1 i § 3, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] z dnia 09 czerwca 2010 r. o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego

postanawia:

- ***uznać za nieprawidłowe*** stanowisko wskazane we wniosku z dnia 09.06.2010 r. złożonym przez [REDAKTOWANE] o udzielenie pisemnej interpretacji, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania gruntów zajętych pod ulice oraz zlokalizowane w nich budowle,
- ***stwierdzić, iż w oparciu o przepisy art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 2 ustawy o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 189, poz. 115 z późn. zm.), wobec faktu, że przedmiotowe ulice zaliczane są do kategorii dróg wewnętrznych i nie leżą w ciągu dróg publicznych - nie podlegają zwolnieniu z podatku od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych a zatem podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.***

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2010 r. do organu podatkowego wpłynął wniosek [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego – ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zmianami). Pytanie dotyczy kwestii, czy grunty zajęte pod ulice oraz zlokalizowane w nich budowle w ulicach [REDAKTOWANE] położone na terenie [REDAKTOWANE], winny być opodatkowane podatkiem od nieruchomości?

W przedstawionym we wniosku stanie faktycznym wskazano, że [REDAKTOWANO] została ustanowiona w celu przyspieszenia rozwoju gospodarczego regionu. Spółka w celu umożliwienia prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom, na gruntach wniesionych aportem przez akcjonariuszy tj. samorządy [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] musiała z własnych środków wybudować infrastrukturę gospodarczą tj. wodociągi, kanalizację sanitarną, kanalizację deszczową oraz nawierzchnię dróg. Drogi, które funkcjonują jako ulice są wykorzystywane przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą na terenie strefy, jak również osoby trzecie. Po tych drogach odbywa się nieskrępowany ruch, w tym też jeżdżą autobusy komunikacji miejskiej. Przedmiotowe drogi stanowią zorganizowaną całość i są połączone z innymi drogami publicznymi.

Teren, na którym znajduje się [REDAKTOWANO] był objęty planem zagospodarowania przestrzennego [REDAKTOWANO] oraz sąsiednich terenów przemysłowo-składowych, zatwierdzonym uchwałą nr XLIII/338/98 Rady Miejskiej w Suwałkach z dnia 25 marca 1998 r. Na opisanym terenie wchodzącym w skład [REDAKTOWANO] nastąpiło wydzielenie działek gruntu z przeznaczeniem zgodnym w zapisach z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego w oparciu o decyzję właściwego organu. Plan ten dla wydzielonych działek przewidywał przeznaczenie pod ulice lokalne (04L 1/2), które następnie zostały wykonane przez [REDAKTOWANO] jako ulice [REDAKTOWANO].

Spółka od wskazanych wyżej ulic i gruntów płaci od 01 stycznia 2007 r. podatek od nieruchomości, zgodnie z ustawą z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Ulice te zakwalifikowane jako drogi wewnętrzne, będące własnością podmiotu gospodarczego, od 1 stycznia 2007 r. nie podlegały zwolnieniu przewidzianemu w art. 2 ust. 3 pkt 4 tej ustawy, w myśl którego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle - z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych.

Przedstawiając własne stanowisko spółka jest zdania, że grunty oraz zlokalizowane w nich budowle dróg w ulicach [REDAKTOWANO] nie powinny być opodatkowane podatkiem od nieruchomości, gdyż z chwilą uprawomocnienia się decyzji Prezydenta Miasta Suwałk grunty te stały się własnością miasta Suwałk. Wynika to z faktu, że przywołane decyzje zostały wydane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. nr 115, poz. 741) i zastosowanie miał art. 98 ust 1 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym na dzień uprawomocnienia się decyzji. W myśl tego przepisu działki gruntu wydzielone pod drogi z nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek właściciela przechodzą z mocy prawa na własność gminy z dniem, w którym decyzja o podziale stała się ostateczna, a orzeczenie o podziale prawomocne. Zgodnie z zapisem ust. 2 tegoż artykułu na Prezydencie Miasta Suwałk spoczywał obowiązek ujawnienia w księdze wieczystej prawa

gminy do dziełek gruntu wydzielonych pod drogi, czego jednak nie uczyniono do dnia dzisiejszego. Spółka jest zdania, że jeśli prawo własności w myśl przywołanych wyżej przepisów przeszło z mocy prawa na rzecz Miasta Suwałki to stało się ono również właścicielem zlokalizowanych w ulicach budowli wybudowanych przez [REDAKTOWANO], jako zarządzającego [REDAKTOWANO], w myśl zasady określonej w art. 191 KC wg której własność nieruchomości rozciąga się na rzecz ruchomą, która została połączona z nieruchomością w taki sposób, że stała się jej częścią składową. Spółka uważa, że jeśli [REDAKTOWANO] przestała być z mocy prawa właścicielem gruntów zajętych pod wskazane ulice oraz znajdujących się tam budowli, to nie jest tym samym zobowiązana do opłacania od nich podatku od nieruchomości.

Odnosząc się do stanowiska spółki przedstawionego we wniosku nie sposób nie dokonać sprostowania oraz szczegółowego omówienia przedstawionych tam kwestii.

W sprawie ustalenia czy drogi na terenie [REDAKTOWANO] są drogami publicznymi czy wewnętrznymi prowadzone było postępowanie administracyjne zakończone wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Białymstoku sygn. akt S.A./Bk 1387/02 z dnia 27 lutego 2003 r.

[REDAKTOWANO] kwestionowała decyzje podziałowe, twierdząc, że art. 98 ustawy o drogach publicznych powinien być w decyzjach podziałowych powołany, jednak postępowanie to zakończyło się oddaleniem skargi [REDAKTOWANO]. Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku stwierdził bowiem ponad wszelką wątpliwość, że wszystkie drogi wydzielone na gruntach [REDAKTOWANO] mają kategorię dróg wewnętrznych.

Podziały geodezyjne, które dotyczyły ulic: [REDAKTOWANO] dokonane były w oparciu o decyzje, gdzie w podstawie prawnej nie powoływano art. 98 ustawy o drogach publicznych z uwagi na fakt, że dotyczyły one gruntów [REDAKTOWANO], z których wydzielone drogi nie były drogami publicznymi. Dlatego też w przedmiotowych decyzjach podziałowych zobowiązano wnioskodawcę do ustanowienia służebności drogowej na rzecz nabywców w przypadku sprzedaży części nieruchomości.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 2003 r. sygn. akt SA/Bk 1387/02 sąd wskazał, iż w tego typu sprawach „konieczne jest korzystanie z wszelkich dopuszczalnych reguł wykładni (gramatycznej, celowościowej, systemowej), że nie można odrywać się od założeń, jakie przyświecały uchwaleniu danego planu, a ponadto konieczne jest rozważenie przepisów szczególnych.”

Wobec powyższego skoro zaliczenie wydzielanych dróg czy to do kategorii dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych czy też gminnych wywołuje daleko idące skutki prawne i finansowe, to nie można stosować domniemania. Podstawą rozstrzygnięcia, jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego ustalony Uchwałą Rady Miejskiej z dnia 25 marca 1998 r.

Z art. 9 ustawy o planowaniu przestrzennym wynika, że w ustaleniach planu uwzględnia się również postanowienia przepisów szczególnych odnoszące się do terenu objętego planem. Przepisem takim jest ustawa o specjalnych strefach ekonomicznych i wydane do niej rozporządzenia.

Z ustawy o drogach publicznych wynika, iż tylko w przypadku dróg wewnętrznych obowiązkiem zarządcy terenu jest budowa i utrzymanie inwestycji drogowych. W przypadku dróg publicznych, stosownie do art. 19 ustawy o drogach publicznych, obowiązki te wykonują zarządcy tych dróg.

Nie rozstrzygnięcie w planie miejscowym o publicznym charakterze dróg nie jest przeszkodą aby w przyszłości taki charakter już wybudowanym drogom nadać. Ustawa o drogach publicznych przewiduje nadanie takiego charakteru drodze w formie uchwały rady, a podstawową przesłanką podjęcia takiej uchwały jest spełnienie warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r, w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi wewnętrzne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430 z późn. zm.). Drogi wydzielone w wyniku podziału są drogami wewnętrznymi.

Prezentowane stanowisko znajduje potwierdzenie w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego, sygn. akt SA/Bk 1387/02 z dnia 27 lutego 2003 r., który stwierdził, iż „brak rozstrzygnięcia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego o publicznym charakterze dróg przewidzianych jako ciągi komunikacyjne wewnątrz strefy, nie jest przeszkodą aby w przyszłości taki charakter wybudowanym drogom nadać stosowną uchwałą właściwej rady jednostki samorządu terytorialnego. Użycie zaś w tekście planu przy opisywaniu ciągów komunikacyjnych sformułowania „ulice” nie oznacza przypisania tym ciągom atrybutów dróg publicznych”. Termin „ulica” może również odnosić się do drogi wewnętrznej i stąd nadanie nazw ulicom na terenie strefy nie oznacza, iż są to drogi publiczne.

Założenie, że wskutek podziału nieruchomości doszło do wydzielenia działek gruntu pod drogi publiczne, a nie pod drogi wewnętrzne suwalskiej strefy ekonomicznej, przerzuca na gminę obowiązki ciężące na zarządzającym strefą związane z budową i utrzymaniem dróg wewnątrz strefy i prowadzi do bezprawnego obarczenia gminy odpowiedzialnością odszkodowawczą. **Należy zauważyć, że układ komunikacyjny wewnątrz [REDAKTOWANE] nie służy interesom ogółu mieszkańców gminy (jest to obszar niezamieszkały), a jedynie prywatnym interesom poszczególnych przedsiębiorców, którzy na preferencyjnych warunkach określonych ustawą z 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 274 z późn. zm.), prowadzą na obszarze [REDAKTOWANE] działalność gospodarczą.**

Reasumując należy stwierdzić, że zakresem art. 98 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie są objęte drogi o charakterze wewnętrznym, mimo, że są drogami

ogólnodostępnymi. Wyznaczony układ ciągów komunikacyjnych wewnątrz strefy może być odczytany wyłącznie jako określenie dróg dojazdowych do obiektów użytkowanych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, które to drogi dojazdowe stanowią drogi wewnętrzne w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych, nie będące drogami publicznymi.

Od 01.01.2007 r. grunty pod pasami dróg wewnętrznych co do zasady podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Budowle umiejscowione w pasie drogi wewnętrznej są opodatkowane tylko w jednym przypadku, a mianowicie gdy są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem opodatkowaniu od 01.01.2007 r. podlegają jedynie budowle dróg wewnętrznych będące w posiadaniu przedsiębiorców. Z wyłączenia z opodatkowania podatkiem od nieruchomości uregulowanego w art. 2 ust. 3 pkt 4 korzystają grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych oraz zlokalizowane tam budowle, z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych.

Abstrahując od kwestii precyzującej kategorię dróg będących w posiadaniu [REDAKTOWANE] oraz odnosząc się do udzielenia odpowiedzi na postawione we wniosku pytanie z uwzględnieniem stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę organ podatkowy zważył co następuje: art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wyłącza ze zwolnienia grunty w nim opisane, jeżeli są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych. Podobne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 23 lipca 2009 r. sygn. akt I SA/Ol 413/09 gdzie stwierdził, iż „nawet przymiot drogi publicznej nie zawsze będzie decydował o zwolnieniu od podatku od nieruchomości”. Biorąc pod uwagę, że [REDAKTOWANE] jest przedsiębiorcą i prowadzi działalność gospodarczą inną niż eksploatacja autostrad płatnych, to stosownie do art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należące do niego grunty, budynki i budowle związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej i podlegają opodatkowaniu po najwyższej stawce. W art. 1a ust. 1 pkt 3 w/w ustawy zawarta jest bowiem definicja gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z tą definicją wszystkie budynki, budowle i grunty będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, chyba że przedmiot opodatkowania nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej ze względów technicznych. Z przytoczonej definicji wynika, że sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę skutkuje tym, że budynek, budowla, grunt są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z analizowanej definicji wynika, że każdy grunt będący w posiadaniu przedsiębiorcy jest związany z działalnością gospodarczą.

Wskazać należy, iż działki gruntów na których znajdują się ulice: [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] nie spełniają kryterium określonego w art. 2 ust. 2 ustawy o drogach publicznych.

Wskazuje na to stan faktyczny a więc układ dróg. Wymienione ulice nie łączą różnych dróg publicznych, w żadnej mierze nie stanowią też części ulic spełniających kryteria określone w art. 2 ust 2 ustawy o drogach publicznych, zatem art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie będzie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Z analizy położenia przedmiotowych ulic nie wynika, by znajdowały się one w ciągu dróg publicznych, jak twierdzi wnioskodawca. Istotny jest tu układ dróg na gruncie. Przedmiotowe ulice nie są usytuowane w ciągu dróg publicznych i przez to nie można tu mówić o charakterze dróg publicznych w rozumieniu ustawy o drogach publicznych. Wprawdzie są to drogi ogólnodostępne, gdyż nie są zagrodzone, jednak nie przesądza to o publicznym charakterze tych dróg.

Organ podatkowy analizie poddał również funkcje, jakim faktycznie służy zlokalizowana w obrębie pasa drogowego budowla i stwierdził, że układ komunikacyjny wewnątrz [REDAKTOWANO] nie służy interesom ogółu mieszkańców gminy (jest to obszar niezamieszkały), a jedynie prywatnym interesom poszczególnych przedsiębiorców, którzy na preferencyjnych warunkach określonych ustawą z 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych - (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 274 z późn. zm.), prowadzą na obszarze [REDAKTOWANO] działalność gospodarczą. Z przedmiotowych ulic korzystają jedynie przedsiębiorcy, dostawcy, klienci, pracownicy - jednym słowem podmioty związane z działalnością prowadzoną na terenie [REDAKTOWANO], zatem nie można tu mówić o korzystaniu przez osoby trzecie.

Odnosząc się do faktu przedstawionego w opisywanym przez wnioskodawcę stanie faktycznym dotyczącego autobusów komunikacji miejskiej poruszających się po przedmiotowych ulicach, organ podatkowy wyjaśnia, iż teren [REDAKTOWANO] objęto komunikacją miejską z uwagi na umożliwienie dotarcia pracownikom i klientom przedsiębiorstw działających w [REDAKTOWANO] do położonych tam obiektów.

Analizując tę kwestię wskazać należy, że zgodnie z doktryną i orzecznictwem prawa podatkowego przepisy dotyczące ulg i zwolnień podatkowych powinny być interpretowane ściśle. Powyższe skutkuje tym, że przepis ustanawiający zwolnienie od podatku czyni wyłom w fundamentalnej w prawie podatkowym zasadzie powszechności opodatkowania. Nie może być on zatem interpretowany w sposób dowolny (wyrok NSA z dnia 7 stycznia 1998 r. sygn. akt III SA 1237/96). Z zakresu obowiązku podatkowego mogą być wyłączone tylko te przedmioty opodatkowania, które zostały określone w obowiązujących przepisach prawa. Nie można tego rodzaju regulacji podatkowych traktować rozszerzająco, w oderwaniu od wykładni funkcjonalnej i celowościowej przepisów.

W ustawie o podatkach i opłatach lokalnych nie została zawarta definicja pojęć „pas drogowy” czy „droga”. Nie definiują tych pojęć także ogólne przepisy prawa podatkowego. Zatem zgodnie z systematyką prawa, pojęć które nie zostały zdefiniowane w ustawie podatkowej

należy szukać w innych aktach prawnych rangi ustawowej. Przepis ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odsyła tu do ustawy o drogach publicznych.

Definicje pasa drogowego oraz drogi zostały określone w ustawie z dnia 21 marca 1985 r, o drogach publicznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.). Zgodnie z art. 4 pkt 1 i pkt 2 cytowanej ustawy pasem drogowym jest wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą, natomiast droga, to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym.

Z definicji zawartych w ustawie o drogach publicznych wynika, że droga musi być budowlą, zaś pas drogowy stanowi grunt, na którym ta budowla jest zlokalizowana. Wymóg budowli muszą spełniać również drogi wewnętrzne, bowiem i one zostały zdefiniowane w ustawie o drogach publicznych. Zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy drogi nie zaliczone do żadnej kategorii dróg publicznych, w szczególności drogi w osiedlach mieszkaniowych, dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, **dojazdowe do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców**, place przed dworcami kolejowymi, autobusowymi i portami oraz pętle autobusowe są drogami wewnętrznymi.

Odnosząc się do kwestii własności gruntów wydzielonych pod drogi podniesionej w opisanym stanowisku spółki organ podatkowy wyjaśnia, iż zgodnie z danymi ewidencji gruntów i budynków miasta Suwałk ulice [REDAKTOWANE] o nr geodezyjnych odpowiednio: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] stanowią własność [REDAKTOWANE]. zatem na mocy art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych to [REDAKTOWANE] jako właściciel przedmiotowych nieruchomości jest podatnikiem podatku od nieruchomości. W związku z art. 2 ust 1 w/w ustawy należy wskazać, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 1 ustawy o drogach publicznych drogami publicznymi są drogi zaliczone na podstawie tej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Drogi, z uwagi na ich funkcje dzielą się na drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne (art. 2 ust. 1 ustawy o drogach publicznych). Drogi krajowe stanowią własność Skarbu Państwa, zaś drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu, województwa, powiatu lub gminy (art. 2a ustawy o drogach publicznych). Do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym, niezaliczone do innych kategorii dróg, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych

(art. 7 ust. 1 ustawy o drogach publicznych). Zaliczenie drogi do dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu (art. 7 ust. 2 ustawy o drogach publicznych). Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych, drogi niezaliczone do kategorii dróg publicznych (w tym drogi dojazdowe do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców) są drogami wewnętrznymi. Zarząd tymi drogami należy do zarządcy terenu, na którym droga jest położona, a w razie jego braku - do właściciela tego terenu (art. 8 ust. 2 tej ustawy). Do nich też (zarządcy lub w razie jego braku właściciela) należy finansowanie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony, oznakowania drogi i zarządzania nią (art. 8 ust. 3 w zw. z ust. 2 tej ustawy).

Z powołanych wyżej przepisów wynika, że ustalenia jakich powinien dokonać w tej sprawie organ podatkowy mają na celu wyjaśnienie, czy wnioskodawca należy do grupy podmiotów, jakim ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nadaje przymiot podatnika podatku od nieruchomości oraz czy posiadany przez nią grunt oraz zlokalizowane w ulicach: [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] budowle podlegają opodatkowaniu tym podatkiem czy są od opodatkowania zwolnione.

Wszystkie te okoliczności w sposób wyczerpujący zostały przez organ podatkowy wyjaśnione.

Ustalono bowiem w sposób bezsporny, że wnioskodawca jest właścicielem gruntów objętych podatkiem od nieruchomości. Jest zatem podatnikiem podatku od nieruchomości, stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ustalono także, że grunty posiadane przez wnioskodawcę nie należą do kategorii gruntów wymienionych w art. 2 ust. 3 pkt 4 tej ustawy. Przedmiotowe grunty nie należą do kategorii dróg publicznych (w tym wypadku gminnych) w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, do której odwołuje się ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.

Za nieuzasadnione organ podatkowy uznaje podniesione we wniosku zarzuty, że gmina nie chce przejąć od skarżącej nieruchomości, a także bezsporny między stronami fakt, że z nieruchomości korzysta nieograniczony krąg użytkowników. Kwestie te pozostają bowiem bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy podatkowej w przedmiocie podatku od nieruchomości.

Zauważyć należy, że według stanowiska Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 7 kwietnia 2009 r. sygn. akt I S.A./Gd 875/08 „o zaliczeniu drogi do kategorii dróg publicznych stanowią względy techniczne oraz spełnienie warunków formalnych tj. podjęcie stosownej uchwały przez radę gminy po zasięgnięciu opinii zarządu powiatu art. 7 ust. 2 ustawy o drogach publicznych (por. też pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 października 2000 r., sygn. akt III SA 1432/99, publ. Lex nr 47974).” W rozpatrywanej sprawie uchwała taka przez Radę Miejską w Suwałkach nigdy nie została podjęta.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie wyrażonym w wyroku z dnia 28 maja 2009 r. sygn. akt I OSK 148/09 „uchwała o zaliczeniu drogi do drogi publicznej powinna być poprzedzona czynnościami zmierzającymi do przejścia własności drogi przez podmiot publicznoprawny, a nie odwrotnie”.

Podkreślić należy, że podatek od nieruchomości jest podatkiem majątkowym, co oznacza, iż jest pobierany m.in. od właścicieli gruntów, bez względu na to, czy grunt ten jest rzeczywiście wykorzystywany. Zgodnie z poglądem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 7 kwietnia 2009 r. sygn. akt I S.A./Gd 875/08 „fakt korzystania z gruntów przez nieoznaczony krąg podmiotów nie decyduje o tym czy dana droga należy do kategorii dróg publicznych czy jest drogą wewnętrzną. Dopiero wydanie stosownego aktu (rozporządzenia lub uchwały) przez uprawniony do tego organ (ministra, sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy) nadaje danej drodze charakter drogi publicznej, korzystającej ze zwolnienia wynikającego z art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.”

Równość w prawie podatkowym oznacza nakaz równego traktowania wszystkich podmiotów wyróżniających się daną cechą istotną. Podatnicy winni więc być potraktowani równo, gdy wyróżniają się jednakową sytuacją faktyczną. Skoro podatek od nieruchomości jest podatkiem majątkowym, to wszyscy podatnicy będący w posiadaniu nieruchomości o określonej w ustawie kategorii powinni być jednakowo opodatkowani, posiadanie majątku jest bowiem cechą istotną z punktu widzenia tego podatku.

Zgodnie z danymi zawartymi w ewidencji gruntów Miasta Suwałk [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] jest właścicielem nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów numerami [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE]. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że drogi wewnętrzne nie sklasyfikowane w ewidencji gruntów jako użytki rolne, należące do [REDAKTOWANE] powinny być opodatkowane podatkiem od nieruchomości.

Mając powyższe na względzie organ podatkowy postanowił jak w sentencji niniejszej interpretacji.

Na niniejszą interpretację przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację do usunięcia naruszenia prawa. Wezwanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu interpretacji. Termin do wniesienia skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu a w przypadku nie udzielenia odpowiedzi – 60 dni od dnia wezwania do naruszenia prawa.